

Arrest

nr. 189 419 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 2 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die bij beslissing van 27 juni 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 17 juli 2006 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, die bij arrest nr. 196.846 van 12 oktober 2009 is verworpen.

Op 13 september 2006 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ter kennis gebracht. Op 10 november 2006 neemt de gemachtigde een beslissing tot verlenging van de opsluiting. Op 4 januari 2007 krijgt verzoeker een nieuwe termijn tot 9 januari 2007 om het grondgebied te verlaten.

Op 27 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 november 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 december 2008 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 februari 2009 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 19 februari 2010 laat verweerder hem weten dat hij, onder voorbehoud van de voorlegging van een door de gewestelijke overheden afgeleverde arbeidskaart B, in het bezit zal worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor één jaar. Op 2 december 2010 wordt de arbeidskaart B geweigerd door de Vlaamse overheid. Op 22 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 82 904 van 12 juni 2012 de beslissing vernietigt.

Op 14 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag van 12 februari 2009 ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 10.02.2009 (en de aanvulling van 16.10.2009) en 22.10.2009 werden ingediend door :

*P., M. N. (R.R.: ...)
nationaliteit: Pakistan
geboren te Karachi op (...)1981
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij NU BVBA, d.d. 13.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 19.02.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 29.10.2010 (en 02.12.2010) blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft, geïntegreerd en lokaal verankerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is en een werkverleden zou hebben, een arbeidscontract kan voorleggen, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben en getuigenverklaringen voorlegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene – in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Bovendien betekende betrokkene reeds op 02.05.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 24.04.2006 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 2 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het beroep tegen die beslissing bij de Raad van State werd afgesloten op 02.10.2009 met de beslissing 'De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen'.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en een blanco strafregister zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het (materieel) motiveringsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, bij de beoordeling van de door verzoeker ingediende aanvraag, de elementen van integratie van verzoeker enerzijds verbindt met de periode van de asielprocedure sensu stricto, en anderzijds deze elementen van integratie niet weerhoudt omdat de integratie het verwijtbaar gevolg zou zijn van het zich nestelen in illegaal verblijf

Terwijl, enerzijds, de asielprocedure sensu stricto 2 maanden en 4 dagen heeft geduurd, waardoor de integratie van verzoeker na een verblijf in België van in totaal 6 jaar, niet voortvloeit uit de in de bestreden beslissing weerhouden periode van legaal verblijf

En terwijl, anderzijds, hiermee wordt teruggekomen op een op 19 februari 2010 reeds gemaakte beoordeling inzake de lokale verankering van verzoeker, die alsdan als een louter positief gegeven werd weerhouden

Zodat de genoemde beginselen geschonden zijn

Toelichting:

1. De bestreden beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft, geïntegreerd en lokaal verankerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is en een werkverleden zou hebben, een arbeidscontract kan voorleggen, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben en getuigenverklaringen voorlegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Bovendien betekende betrokkene reeds op 02.05.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Inzake de integratie van verzoeker als mogelijke grond tot regularisatie, berust de weigeringsbeslissing dus op 2 motieven.

Enerzijds wordt de integratie geacht het normale gevolg van het verblijf tijdens de asielprocedure uit te maken.

Anderzijds wordt de integratie afgedaan als het loutere gevolg van illegaal verblijf, zodat er geen rekening mee gehouden kan worden.

2. Wat het eerste motief betreft (integratie als normaal gevolg van het - wettig – verblijf tijdens de asielprocedure, dient te worden opgemerkt dat de motivering van de bestreden beslissing elders zeer precies aangeeft wat onder legaal verblijf tijdens de asielprocedure moet worden verstaan:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 24.04.2006 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België".

Het is duidelijk dat enkel de asielprocedure sensu stricto (dus tot aan de beslissing van de Commissaris-generaal) wordt meegerekend, dus met uitsluiting van de periode waarin het door verzoeker ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring door de Raad van State (asielprocedure sensu lato) werd behandeld.

Dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatsecretaris geen verwarring bestond over hoe kort die asielprocedure sensu stricto en het daaraan gekoppelde legaal verblijf heeft geduurd, blijkt uit het vervolg van de motivering van de bestreden beslissing:

"De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd" (eigen accentuering).

Op een totaal verblijf van meer dan 6 maanden op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, kan een periode van 2 maanden enkel als verwaarloosbaar worden beschouwd. De integratie waarop verzoeker zich beroept als grond voor regularisatie, heeft bij uitstek een cumulatief effect: het is de lange duur van het verblijf die integratie met zich brengt, niet de aanvang, de eerste procenten van het verblijf

Niettemin wordt er aan die periode van legaal verblijf, welke dus 2 maanden heeft geduurd op een totaal van 6 jaar, een onevenredig gewicht verleend bij het motiveren van de bestreden beslissing.

Een administratieve beslissing dient te berusten op draagkrachtige motieven. De draagkracht van het hier besproken motief (Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten") is absoluut onvoldoende en het motief kan de beslissing niet schragen.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.

3. De tweede in de motivering van de bestreden beslissing opgegeven reden om de integratie van verzoeker niet als een grond tot regularisatie te weerhouden, is dat deze integratie het loutere gevolg

zou zijn van een zich nestelen in illegaal verblijf in hoofde van verzoeker, na afloop van de asielprocedure sensu stricto. Door de bestreden beslissing wordt dit laatste aan verzoeker verweten.

Met betrekking tot dit motief wordt het aanvangspunt van de verwijtbare periode zelfs nog wat vroeger gesteld, nl. vanaf het bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten dd. 2 mei 2006.

De elementen van integratie die verzoeker ter gelegenheid van zijn regularisatie-aanvraag naar voren heeft gebracht, hebben echter al het voorwerp uitgemaakt van een beoordeling door dezelfde instantie als deze die de bestreden beslissing heeft genomen. In het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 19 februari 2010 staat geschreven als volgt:

"U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België

Bij deze beslissing was er dus geen sprake van enig pejoratief karakter van de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie. Integendeel werd die integratie louter positief beoordeeld als de vervulling van één van de voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht.

Noch de omstandigheid dat er voor verzoeker uiteindelijk geen arbeidsvergunning annex - kaart werd bekomen, noch de bewering van verwerende partij dat de voorwaarden van de instructie van juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn, laten toe om terug te komen op een reeds gemaakte beoordeling van de voorliggende gegevens inzake integratie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat integratie an sich mogelijks wel een grond tot regularisatie zou kunnen uitmaken, doch dat dit in casu niet zo is, nu de gemachtigde van de Staatsecretaris de integratie van verzoeker thans labelt als het loutere gevolg van het zich bewust nestelen in illegaal verblijf.

Door deze extra kwalificatie aan de integratie van verzoeker toe te voegen, komt de gemachtigde van de Staatsecretaris terug op zijn eerdere beoordeling van exact dezelfde gegevens, en schendt hij het rechtszekerheidsbeginsel.

Het motief dat de integratie van verzoeker niet kan weerhouden worden als grond tot integratie, om de redenen hierboven uiteengezet, is dan ook geen in rechte en in feite correct en aanvaardbaar motief, waardoor ook het materieel motiveringsbeginsel geschonden is.

Ook het tweede onderdeel van het middel is gegrond.

Het eerste middel is in zijn geheel gegrond."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij bij de beoordeling van de ingediende aanvraag, zijn elementen van integratie enerzijds te verbinden met de periode van de asielprocedure sensu stricto, en anderzijds deze elementen van integratie niet te weerhouden omdat de integratie het gevolg zou zijn van het zich nestelen in illegaal verblijf.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door vooreerst te verwijzen naar vaste rechtspraak van Uw Raad dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput:

"Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput." (RVV, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007)

Verwerende partij wenst op te merken dat verzoeker sedert 2 mei 2006, dag dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef. Hij verkoos echter hieraan geen gevolg te geven. Echter, het feit dat hij zich sedert 2006 zou hebben geïntegreerd, Nederlands zou hebben geleerd en in de mogelijkheid zou zijn om werk te vinden, heeft niets veranderd aan zijn statuut van "illegaal verblijf". In voorkomend geval zou iedere vreemdeling, wier asielaanvraag geweigerd werd, gedurende een aantal jaren illegaal in België kunnen verblijven, zich opstellen als zijnde geïntegreerd en zich daarna op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen laten regulariseren, wat zeker de rechtszekerheid niet ten goede komt. Daarenboven stelt artikel 9bis in duidelijke bewoordingen dat:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft." [...]

De Raad van State definieert de "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Buitengewone omstandigheden" in de zin van het vroegere art.9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bij zonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip " buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip " buitengewone omstandigheden" (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769)

Verzoeker haalt echter nergens aan welke de mogelijke buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderd hebben om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar de nodige formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van de materiële motiveringsplicht wenst verwerende partij op te merken de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en verwijst hierbij naar vaste rechtspraak van Uw Raad:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (RVV nr. 62.224 d.d. 27 mei 2011) .

Verzoeker verwijt verwerende partij daarnaast een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verwerende partij wenst op te merken dat het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, het bestuur niet toelaten om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginnelsen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33) . Ook verzoekers beschouwingen, als zou de gemachtigde van de staatssecretaris zou terugkomen op zijn eerdere beoordeling, doet geen afbreuk aan voorgaande. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu wordt de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de verblijfsaanvraag van verzoekers ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij beschikt in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid die evenwel gepaard gaat met een meer nauwgezette motiveringsplicht. Een discretionaire beslissing dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat zij afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voor verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet betwist. De verwerende partij meent evenwel dat de integratie van verzoeker *“Het is normaal dat betrokkene – in afwachting van zijn asielprocedure- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten”* en *“Bovendien betekende betrokkene reeds op 02.05.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie”*. Verwerende partij stelt bijgevolg in essentie, voor wat de aangehaalde elementen van integratie betreft, dat ze te wijten zijn aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf waardoor het geen grond kan vormen voor regularisatie.

Er werd verzoeker een bevel om het grondgebied afgeleverd op 2 mei 2006. Hij wist dus dat hij gevolg diende te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij stelt dat het feit dat hij dit niet gedaan heeft en zich verder geïntegreerd zou hebben, bijgevolg geen grond vormt voor een verblijfsregularisatie, aangezien verzoeker zelf de keuze maakte om geen gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om zelf vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Net als verzoeker ziet de Raad evenwel niet in op welke wijze dit een afdoende motivering vormt voor wat betreft de aangehaalde en niet-betwiste elementen inzake integratie.

Vooreerst moet worden benadrukt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen immers in de regel wordt ingediend door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401).

Ten tweede wordt niet betwist dat de elementen van integratie een grond kunnen zijn om een gevraagde verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Hoewel niets de verwerende partij verhindert vast te stellen dat verzoeker zich in een situatie van illegaal verblijf heeft gebracht, zodat hij zelf aan de bron ligt van de ingeroepen schade in geval van uitwijzing, benadrukt de Raad dat wanneer de aangevoerde elementen van integratie worden ontwikkeld in het kader van een illegaal verblijf, de illegaliteit van dit verblijf op zich niet de afwijzing van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan rechtvaardigen, omdat anders deze bepaling van elke inhoud wordt ontdaan, in de mate dat deze bepaling juist toelaat dat een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft, een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden kan verkrijgen.

De verwerende partij kan zich er dan ook niet van afmaken door op algemene wijze elementen die wijzen op integratie *in casu* niet te weerhouden omdat de integratie te wijten is aan de houding van verzoeker en in illegaal verblijf gebeurde.

Er dient op concrete wijze te worden gemotiveerd waarom in voorliggend geval de elementen van integratie niet volstaan als grond of reden voor regularisatie. Een nadere motivering is bijgevolg vereist.

De stelling van verwerende partij in de nota dat de integratie niets verandert aan zijn statuut van ‘illegaal verblijf’ en dat in voorkomend geval iedere vreemdeling, wier asielaanvraag werd geweigerd, en die gedurende een aantal jaren illegaal in België zou verblijven, zich zou opstellen als zijnde geïntegreerd om zich daarna op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te laten regulariseren, volstaat niet. De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die worden ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime

appreciatiebevoegdheid, ook wat betreft de gegrondheid van de aanvraag. De verwerende partij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken op welke wijze zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie in dit geval geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de gevraagde verblijfsmachtiging, *quod non in casu*.

Verwerende partij verwijst in de nota naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat 'uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput' en dat een illegaal verblijf, overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf is. Met dit motief blijkt de verwerende partij te willen stellen dat zij in realiteit geen mogelijkheid heeft om een verblijfsmachtiging te verlenen omdat een "*illegaal verblijf*" als "*strafbaar feit*" geen aanleiding kan geven tot een "*recht*" op verblijf. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is echter geenszins sprake van een "*verblijfsrecht*" maar wel van een "*verblijfsmachtiging*". De redenering van verwerende partij is dan ook onverenigbaar met de ruime appreciatiebevoegdheid waarover zij in het kader van artikel 9bis beschikt (zie in deze zin, *mutatis mutandis*, (en ce sens, *mutatis mutandis*, RvS 17 april 2002, nr. 105.622: "*Considérant qu'en considérant que l'illégalité du séjour de la requérante lui est totalement imputable et ne peut dès lors justifier une régularisation de séjour, la partie adverse ajoute à la loi par une pétition de principe que n'autorise pas l'article 9, alinéa 3, qui, au contraire, confère au ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation;*").

In het kader van deze ruime appreciatiebevoegdheid moet nog eens uitdrukkelijk worden geduid dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet hoe dan ook geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De precisering dat er sprake is van een strafbaar feit houdt in wezen niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een wettelijke verplichting om het land te verlaten en hier illegaal verblijft. Het kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke en nadere motivering die op afdoende wijze verantwoordt waarom de aangevoerde elementen van integratie in zijn geval niet volstaan als grond voor de verlening van een verblijfsmachtiging, aangezien een illegaal verblijf altijd een strafbaar feit is. De strafbaarheid van het feit ligt immers besloten in de illegaliteit van het verblijf. Wat dit laatste punt betreft, zoals eerder gesteld, wordt een verblijfsaanvraag om humanitaire redenen immers in de regel ingediend door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Dat verzoeker illegaal in België verblijft, hetgeen een strafbaar feit is, is slechts een vaststelling die voortvloeit uit een wettelijke bepaling doch houdt geen afdoende verband met de aangevoerde elementen van integratie als een grond voor het verlenen van een verblijfsmachtiging. Het kan, om de hogere vermelde redenen, niet worden beschouwd als een concrete en draagkrachtige motivering waarom in voorliggend geval, de elementen van integratie niet kunnen worden weerhouden en niet volstaan als grond voor regularisatie.

Waar verwerende partij in de nota vervolgens een uitgebreide uiteenzetting geeft over de 'buitengewone omstandigheden' gaat zij eraan voorbij dat de aanvraag *in casu* ontvankelijk is verklaard en de elementen van integratie bijgevolg in de gegrondheidsfase dienen te worden beoordeeld.

Samengevat kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat met betrekking tot voormelde passage de verwerende partij faalt afdoende te motiveren waarom de opgebouwde integratie van verzoeker geen reden kan zijn tot het verlenen van een verblijfsmachtiging, met name dat louter stellen dat dit element niet kan worden aanvaard omdat het te wijten is aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, niet voldoende is.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van deze beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN